

El principi de les 7 generacions. Capitalisme i sostenibilitat

Lina Costa debuta com a articulista defensant que «no ens podem limitar a creure que podem fer el capitalisme «més sostenible», quan la mateixa base d'aquest sistema és l'arrel dels problemes que la sostenibilitat vol combatre» | «La idea de societat sostenible en el seu conjunt implica canvis profunds en tots els nivells de l'organització social, així com també en els hàbits personals de tots els seus habitants»

Productes alimentaris transformats en un supermercat | Fancycrave.com

«In every decision, be it personal, governmental or corporate, we must consider how it will affect our descendents seven generations into the future».

The 7th generation principle by Native Americans.

«We Do Not Inherit the Earth from Our Ancestors; We Borrow It from Our Children».

Modern proverb

A l'*Iroquois Great Law of Peace* tractat de pau datat d'entre els segles XII i XV les diferents tribus de nadius americans hi van acordar incloure el «Principi de les 7 generacions», en el qual expressaven que per a prendre qualsevol decisió s'ha de considerar quins efectes tindrà fins a 7 generacions en el futur. Per a aquests pobles, una generació significava 100 anys.

Aquest principi és la base de l'actual concepte de sostenibilitat, entès com a la «satisfacció de les necessitats de la generació actual, sense comprometre la capacitat de satisfer les necessitats de

les generacions futures» (Informe Brundtland, 1987). La sostenibilitat es fonamenta en tres pilars, l'econòmic, el social i el mediambiental, i per a assolir-la plenament hem de treballar en tots.

La idea de societat sostenible en el seu conjunt implica canvis profunds en tots els nivells de l'organització social, així com també en els hàbits personals de tots els seus habitants. El decreixement econòmic i en el consum que proposa la sostenibilitat sembla xocar frontalment amb el marc economicosocial capitalista. Actualment, tota decisió, personal, empresarial o governamental es basa en els beneficis, acumulació de capital, així com en l'augment de l'estatus social. La socialització dels habitants occidentals en aquest sistema econòmic ens ha dut a pensar que el creixement econòmic és il·limitat; que l'acumulació de riqueses i objectes és sinònim d'èxit a la vida i realització personal; i, potser el més important, que les nostres decisions individuals no tenen conseqüències.

Per a les tribus americanes la responsabilitat d'un mateix i l'impacte que genera era un valor tan transversal i important que va merèixer ser inclòs en un històric acord de pau, en canvi la irresponsabilitat cap a les conseqüències dels nostres actes sembla ser un dels pilars principals de la cultura occidental moderna. Per tant per aconseguir una societat plenament sostenible, que ens permeti allunyar-nos dels desastres mediambientals, l'escassetat de recursos i les tragèdies humanitàries, hem de tornar a adquirir consciència plena de les nostres responsabilitats.

Els moviments socials que ens parlen de consum conscient, de residu zero, de decreixement econòmic o de minimalisme, tenen en comú aquesta presa de consciència del nostre impacte al món.

Totes aquestes iniciatives posen el focus en treballar aquesta consciència de les conseqüències del nostre estil de vida, però totes coincideixen en la crítica al model capitalista de consum il·limitat i d'acumulació d'objectes. Tots ells ens porten a plantejar-nos que per a crear un canvi substancial en la sostenibilitat d'una societat no ens podem limitar a incloure petites mesures *eco-friendly* en algun estat de la nostra producció, o a demanar que tothom condueixi un cotxe elèctric, sense tenir en compte qui se'l pot permetre.

No, no ens podem limitar a creure que podem fer el capitalisme «més sostenible», quan la mateixa base d'aquest sistema és l'arrel dels problemes que la sostenibilitat vol combatre.

Responsabilitzar-se d'un mateix i del propi impacte implica, obligatòriament, plantejar-se si el model social après és adequat. I en aquest cas, entendre que el nostre model capitalista ens força a seguir el ritme del consumisme a través de la socialització dels infants, les pressions i els càstigs socials, la publicitat, la propietat dels sistemes de producció i sobretot de la creació de necessitats.

Entendre com a través de l'acumulació de riqueses i objectes que heretem i deixem en herència, aquest sistema ens ha fet creure amb dret a explotar el nostre planeta com a propietat privada; a través de la creació de necessitats, reals o fictícies, el sistema ens fa esclaus del consum; i a través del sistema de classes, basat en l'acumulació de capital i el consum, estableix habitants de primera i de segona.

Com diu la dita, «no hem heretat la terra dels nostres avantpassats, ens la deixen en préstec els nostres fills» i és responsabilitat nostra cuidar-la i cuidar-nos.